

[Thorndahl]

Fremskridtspartiet ønsker simpelt hen et samfund, der afviser umyndiggørelsen, bygger på tillid til borgerne og vender sig mod ufriheden. Når vi frem dertil, har vi samtidig fået sat det lokomotiv for vor samfundskøkonomi, der vil stimulere vore medborgere til for samfundets og for deres egen skyld at gøre den indsats, der er forudsætningen for, at der igen bliver orden i Danmarks hus.

Gert Petersen (SF):

Ja, nu skal den hårdt ramte danske befolkning altså reddes igen. Det er den jo blevet mange gange, siden kapitalens seneste verdenskrise begyndte, og hver gang den er blevet reddet, er det gået værre.

Vi fik i 1974 afgiftsforhøjelser på 2-3 mia kr. Vi fik nye afgiftsbyrder i 1976 på 3,2 mia kr., nye afgiftsforhøjelser i 1977 på netto 6½ mia kr., i 1978 på 6,8 mia kr. og i 1979 på 4,6 mia kr. Det giver tilsammen en byrdeforøgelse på befolkningen på 24 mia kr. over 5 år. Desuden blev lønmodtagerne tvunget til at give afkald på ca. 10 mia kr., som så blev sat hen til en slags bunden alderdomsopsparing.

Disse tal har jeg taget fra den beretning, som formanden for LO for ikke så længe siden afgav til LOs kongres. Derfor er det ikke noget under, at man i samme beretning kan læse:

»Fra marts 1976 til marts 1979 er den gennemsnitlige realløn inden for LO-området faldet med ca. 4 pct.«

Og nu skal den altså på et enkelt år reduceres med hele 5 pct. - hvis det slår til - og det endda med LO-formandens velsignelse.

Den hidtidige krisepolitik har ikke hjulpet. Hvad gør man så? Man kører videre derudad.

Naturligvis er en helt anden politik nødvendig og mulig. Vi er enige med regeringen i, at udsigterne er dystre, og at man ikke bare kan lade stå til. Vi erkender også de givne vilkår: det er kapitalismens, og dem skal vi fungere under. Men derfor behøver arbejderbevægelsen ikke at føre en politik udelukkende eller helt overvejende på kapitalens betingelser og stort set uden hensyn til en virkelig social balance. Der er tværtimod brug for en politik, der bryder med kapitalens logik. Man må bryde med den kapitalistiske markeds mekanisme helt anderledes

radikalt end de spage ansatser, der findes i regeringens oplæg. Den offentlige erhvervsstøtte skal ikke bruges til almindelig forgyldning af kapitalismen, men målrettes derhen, hvor den gavner beskæftigelse og arbejdsmiljø og samfundets behov, altså bruges som et styringsinstrument i samfundets interesse.

Man må opgive troen på, at Danmark kan eksportere sig ud af krisen. Vist skal der spares, men det er importerede varer, der skal spares på. Selvfølgelig vil Danmark altid være afhængig af en stor udenrigshandel, men derfor kan vi godt satse bevidst på at øge selvforsyningsgraden ved udvikling af genbrugsproduktion, af vore egne importkonkurrerende industrier, af vedvarende energikilder og ved inddragelse og billigørelse af Nordsøens rigdomme på energiråstoffer.

Det er nogle af hovedpunkterne i den krisepolitik, socialistisk folkeparti har udarbejdet. I den periode, det varer, indtil disse og andre tiltag begynder at virke, må man begrænse merimporten gennem direkte indgreb.

Der er brug for en langt mere omfattende skattereform end den, regeringen nu lægger op til, for slet ikke at tale om den boligreform, der åbenbart er blevet væk for regeringen. Sådanne reformer kan både sikre øget social retfærdighed og mindske overforbrug hos de velbærgede og dermed være med til at rydde op, samtidig med at den sociale balance opretholdes.

Enhver krisepolitik, også den, socialistisk folkeparti står for, må rumme ubehageligheder. Vi accepterer, vi tager til efterretning i vores krisepolitik de byrdeforøgelser, som er pålagt befolkningen, også de ekstra 11 mia kr., afgifterne steg med i 1978-79, og den importafgift, vi foreslår, er også en byrdeforøgelse. Men til gengæld og netop af hensyn til den sociale balance foreslår vi momsens på fødevarer nedsat til 10 pct. og på længere sigt helt afskaffet. Vi har beregnet, at man med en sådan krisepolitik vil være i stand til i løbet af godt og vel et års tid at forøge beskæftigelsen med ca. 90.000, at forbedre betalingsbalancen med godt 2 mia kr. og statsfinansieringen med godt 5 mia kr.

Men selv om der altså kunne og burde føres en anden politik, så ser vi denne regering køre videre ud ad de spor, der er blevet lagt i de sidste fem år, blot med den forskel, at tempoet nu bliver sat op til noget helt forrygende. Nogle mener, at det er afgrunden,